

Så er vi her igen. Kent har talt os alle varme, og I venter alle med længsel efter regnskabs-aflæggelse.

Og der i midten kommer jeg så på med min beretning, som faktisk kan gøres meget kort.

Det går rigtig godt, og Uhre Friskole er hverken på det ene eller det andet niveau faldet i søvn, eller har lagt sig til at hvile på laurbærrene. Der bliver stadig tænkt nye tanker for fremtiden, og stadig taget god, professionel og blid hånd om eleverne, og ekstra kærlig hånd om de elever, der har behov.

Uhre Friskole opfylder de krav, som Friskoleloven stiller. Der bliver undervist på dansk, og skolens indsats og niveau står mål med, hvad man almindeligvis kan kræve af Folkeskolen, i allerhøjeste grad.

Der er udarbejdet årsplaner for klasserne, og detaljeringen i materialet gør det klart, at der er sat mål for eleverne, så de udvikler sig personligt, fagligt og menneskeligt.

Uhre Friskole giver virkelig sine elever mulighed for at blive klogere på det danske samfund med frihed og folkestyre. Skolen udvikler på mange måder og på forskellige niveauer elevernes respekt for grundlæggende friheds- og menneske-rettigheder, og styrker løbende respekten.

Det er faktisk mit tilsyn, og jeg kan konkludere, at der fra min side intet har været at kommentere omkring skolen.

Fristelser – Fristelser – Fristelser

Der er mange, og jeg faldt for én: Ikke at slutte ved det sidste formelle punktum.

Jeg har samtaler med Kent, hver gang jeg er på skolen, og jeg får heldigvis også talt med lærerne,....specielt Carsten er god at ha'.....
Og så er jeg rundt på skolen med eleverne til undervisning og andet. Tit bliver eleverne lidt forvirrede, når der sidder en fremmed mand i lokalet, men det bliver hurtigt løst op, og mange af dem har hukommelsen med i skole, og kan godt huske mig fra tidligere.
Jeg oplever eleverne (og lærerne) i mange forskellige situationer, og der er i skolegangen en gennemgående ånd af tryghed. Der er alle de sædvanlige BØRN, som der skal være, men selv frækheden har et strejf af respekt og tryghed, når den popper op, fordi **fristelsen** var for stor.
Og **fristelser** er der mange af i en skole. De kan ligge lige til højrebenet. Uhre Friskole ku' læne sig tilbage og lade succesen sælge sig selv. Lærere kan altid hente sidste års læseplaner frem og køre i tomgang. Bestyrelsen ku' være administrerende, og lade nye ideer og udvidelser ligge.

Jeg ku' ha' stoppet min beretning lige før, så Champions League -kvartfinalen måske ku' nås.

Vi møder hver dag **fristelser**, og jeg begyndte at tænke over det efter et besøg herude, hvor der lå en bog for overbygningen på lærerværelset. Den dækkede emnet **Fristelser** meget bredt, og det var vildt spændende at bladre i bogen. Og så kom tankerne. Fristelserne har mange ansigter, når de titter frem. Nogle smager godt. Nogle ser godt ud. Andre kan gi' rigdom. Atter andre tilbyder Kejserens nye klæder, som nok kan virke tillokkende i en moderne "jeg-er-altid-i-topform"-kultur.

Og **fristelserne** er jo også en del af børnenes måder at møde undervisningen på.

6. klasse har idræt. Tre hold. Børnene i rækker bag hinanden. Hver hold har en bold, som skal trilles frem mellem benene, og kastes tilbage over hovederne. Bageste elev rykker forrest efter at ha trillet bolden frem.

Eleverne skal nå en bestemt distance.

Samarbejde – motorik – forståelse.

En interessant øvelse i idræt, og det bliver også interessant, fordi eleverne er nogenlunde tilfældigt fordelt.

Det hold, hvor de motorisk gode vælger at samarbejde med de dårligere, kommer først frem til mål, for de elever finder en løsning på et højt fælles niveau.

Det hold, hvor flertallet ikke er motorisk gode, kommer i mål som nummer to, for de finder et samarbejde efter evne, og får det til at fungere.

Det hold, hvor de motorisk gode lader sig friste til at kunne selv, kommer sidst ind, for der går frustration i samarbejdet.

9.klasse har undervisning i finanslov. Eleverne er politikere, og de har fået magten til at fordele landets midler.

Det er morsomt, for hvis der var en tilsvarende lemfældig omgang med betroede midler i Folketinget, så....så det her land anderledes ud.

Det er et meget interessant studie i at lade sig **friste** til at give afkald på principper, for at få noget andet end planlagt.

Eleverne arbejder med på forhånd givne emner først i par og så i to grupper. de skal finde enighed, og der skal skabes forståelse for konsekvens og andet. Så skal der argumenteres. først i gruppen og så overfor den anden gruppe. Der er højt engagement, og udgangspunktet er, som for alle børn i den alder, MIG. Og det er hele tiden MIG, der lader sig **friste**.

”Når Jorden går under, lever jeg alligevel ikke, så skær i miljøet!”

Andre finder lidt undskyldning for de svævende argumenter:

”Det er kun for det her år, ikk!”

Eleverne begynder at forhandle op og ned i procent-tildeling, men da frikvarteret kommer, er de ikke færdige.

Det er de til gengæld, da næste time starter. Der står film på programmet, og så har de ladet sig **friste** til hurtige løsninger, for der var ting, som var vigtigere end finansloven ☺

Og jeg har ladet mig **friste** til en lille *”efter-kommentar”*:

Jeg følte, at når jeg havde en talerstol, var jeg forpligtet til at bruge efter evne og følelse.

For nogle år siden, inden det store raid begyndte, besøgte jeg Lampedusa, og mødte nogle af de første bådflugtninge. Mennesker fra usle usle forhold, som nok havde ladet sig **friste** af en forestilling om noget bedre, men bare mennesker. Og det er det, de er. Jeg synes, vi de sidste dage er forsøgt **fristet** til at tænke i tal og systemer. Men de er MENNESKER.